

În codrul de argint

Bragagiu

În împărăția gheții
Neaua-i puhavă de lână
Și se-mping spre deal nămeții
Ca și oile la stână.

Iar un vânt împinge-n nouri
Și cu pieptul și cu brațe
Când cirezile de bouri
Măgura vor s-o înalțe.

Cerbi argintul și-l arată,
Coarnele de diamante
Și-n poiana înălțată
Trec cu basmele în spate.

Se-ntâlnesc cu inorogii
Ce-au trecut altă poveste
Întrebând fără elogii
Pe acolo ce mai este.

Le-am pășit pe cărăruie
Ce trecea de ochi ferită
Doar simțeam cum ea se suie
Înspre țara strălucită.

Și de gerul de afară
Alungat fără de jale
Lâng-un rug de primăvară
Mă oprii timid din cale.

Întrebând de mi-or da voie
Să prind fire de căldură
Pe-un zmeu vechi de când e Noie
C-o lulea-nvechită-n gură.

„Da - ia loc!” - îmi spuse simplu
Fără răul ce-l citisem
(E posibil că și timpul
Din furie îi mai stinse).

M-am lipit de-o cojocică
Ce-o purta pe-un umăr trasă,
Iar din stânga un nenică

Mă privea cu geana-ntoarsă.

I-am zâmbit cum se zâmbește
Azi, când se salută oameni...
Dar mi-a spus: „De unde ești tu
Cu sunarea-ți de arame?!”

„Ce să fac? - am spus cuminte -
Am venit aici din viața
Unde una e în minte
Când îți spune alta fața.

Și tot omul iar își umple
Cu rugină și cu fală
Buzunarele de suflet
Care inima înșală.

Și iubim mai mult în macră
Că așa-i după știință
Rămânând cu viața acră
Fără dor și conștiință...”

„Pentru ce?!” - mă-ntreabă-n barbă
Un uncheș cât mi ți-i cotul.
„Păi așa trăim - în grabă
Corcolindu-ne suportul...”

„Cum vorbiți dar cu o floare
Nu vă ia în inimi frigul?!”
„Ce ni-i nouă Lună, Soare
Când ne socotim câștigul!!!”

„Cum vă împăcați cu plaiul
Dacă-aveți atâtea fețe?!”
„Izgonit demult e raiul
De la mofturile pietii!!!”

„Dar Credința cu Iubirea
Cum de o păstrați fierbinte?!”
„Noi vedem desăvârșirea
Doar în calcule de minte!!!”

Tresări în groază sfatul
De și-au scuturat odăjdii:
„Taci, frăție, că băiatul
E din țara deznădejdiei!!!”
Victor Bragagiu